

Forhold, der kunne have en mere eller mindre personlig Karakter. Jeg skal derfor anbefale det ærede Thing at vedtage en Beslutning i Sagen, og da navnlig først det Vindringsforslag, der er stillet af Udvalgets Mindretal, og derefter den saaledes formulerede Beslutning.

Marineministeren: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Ord. Den ærede sidste Taler gennemgik de forskjellige Sager, som have givet Anledning til Statsrevisionens Indstilling. Jeg vil ikke følge ham deri, uagtet nogle af de Bemærkninger, han fremsatte, ikke stemme i alt Fald ganske med den Opfattelse, jeg har faaet. Der er imidlertid en Ting, som han omtalte, nemlig at Regnskaberne nu maatte være vigtige med Hensyn til Kul, idet der, efter at disse store Mangler vare opdagede, har været et Overskud. (Fischer: Det har jeg ikke sagt). Ja, saa beder jeg om Forladelse, saa falder min Bemærkning derom bort, og jeg vil da gaa over til nogle af de andre Udtalelser. Efter hvad det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) fremsatte med Hensyn til Uttringer om Embedserklæringer, har jeg naaet, hvad jeg vilde, at det skulde staa tydeligt, at der ikke kunde menes vitterlig urigtige Embedserklæringer. Naar jeg bemærkede, at det ærede Medlem ikke er Bærstschefen god, er det naturligt, at jeg kun dermed mener, at han efter det Indtryk, han har faaet, ikke er ham god. Der er naturligvis ikke Tale om noget Privat, jeg veed ikke, om han engang kender den Paagjældende. At jeg naturligvis ikke har den samme Anskuelse om denne Mands Kompetence til at forestaa Bærstets Drift, er naturligt. Det har jeg ikke. Jeg kan maaste indrømme, at Udskillige af de Erklæringer, der ere fremkomne, kunne være mindre heldige, men en Mands Virken er dog ikke indskrænket til at afgive Erklæringer. Han har jo virkelig været saa kort paa Bærstet, at han endogsaa næsten ikke har haft med den Sag at gjøre, som her ankes over. Naar det eksempelvis nævnes, at han ikke veed noget om Besigtelseskommissionen, og ikke veed, at Møderne undertiden have været forladte af Formanden, er jeg fuldstændig overbevist om, at han jevnlige har inspiceret paa Bærstet; naar han ikke har truffet Formanden fraværende, er det vist et Bevis paa, at Fraværelsen kun kan være stet meget undtagelsesvis. Med Hensyn til Skrivelsen af 20de Mai 1873 forekommer det mig dog, at det Tilfælde, som her omtales, hvor der samtidig kan leveres Lønner af to forskjellige Slags som Dele af en større Leverance, maa kunne forenes med de Bestemmelser, som ere givne. Men for øvrigt skal jeg tage denne Sag under nærmere Overveielse.

C. A. Hansen: Den ærede Ordspører rettede før en Opfordring til Medlemmer her i Thinget, som havde nogen Erfaring med

Hensyn til Kulforbrug, om at udtale sig om, hvorvidt man ansaa 4 $\frac{1}{2}$ pSt. for at være et stort eller et lille Svind. Da jeg har nogen Erfaring, det vil sige, som der kan have fra en lille Fabrik, hvor jeg bruger 1000 Lønder om Aaret, vil jeg udtale, at jeg finder, at 4 $\frac{1}{2}$ pSt. ikke er meget, og jeg har tilfældig idag talt med en Kulhandler, som erklærede, at han aldrig var sluppen med et saa lille Svind som 4 $\frac{1}{2}$ pSt. Naar nu det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) bemærker, at 4 $\frac{1}{2}$ pSt. kan give 1,500 Lønder Svind i et Aars Forbrug i Marinen, saa kan jeg meget let forklare mig, hvorledes det er gaaet til med de 10,000 Lønder, som man dyster saa meget med at faae Forstand paa. Da de ere fremkomne ved en Opgjørelse for flere Aar, er jeg overbevist om, at det ligger i Svind, og det har derfor undret mig meget, at man ikke samtidig med, at man anstiller Undersøgelser, om man maalte nøiagtig, naar man modtog eller udeliveredede Kul, har indhentet Erklæringer fra Kulforbrugere om, hvor meget der naturligt kunde vinde. Nu ere jo Alle enige om, at Marineministeriet fører meget nøiagtige Regnskaber, og dog er der et Undermaal af 4 $\frac{1}{2}$ pSt. Efter min Formening skal der passes meget godt paa, naar man skal slippe dermed; man kan passe saa godt paa, som man vil, et Svind vil der altid blive.

Tuxen: Jeg skal tillade mig al Korthed at fremsætte nogle faa Bemærkninger, fremaldte ved det ærede 5te kongevalgte Medlems (Fischer) sidste Foredrag. Han berørte deri mange Punkter, men jeg vil her kun holde mig til nogle ganske faa af dem og skal ikke blive vidtløftig ved denne Sags allerede lange Behandling. Det ærede kongevalgte Medlem ansøgte, at der havde været en Mangel af Jern i Smedien af Syv Lufinde og nogle Hundrede Pund af en vis bestemt Art. Han antydede, at Grunden dertil maatte søges i, at Smedemesteren ikke, saaledes som Ministeriet havde befalet, havde faaet Jernet udveiet, men kun havde anslaaet det. Fremstillet paa den Maade faar det Udseende af, at der paa Bærstet var en saare Ietsindig Maade at behandle Sagerne paa. Det forholder sig imidlertid ikke saaledes. Det Jern, som forbruges i Smedien, bliver nøiagtig tilveiet Smedien, paa denne Maade er Jernet kommet ind i Smedemesterens Regnskab, og han skal naturligvis gjøre Regnskab for det, han har modtaget. For at kunne gjøre dette, maa han vide, hvad Vægten er af det særdige Arbeide fra Smedien, og ligeledes hvad Vægten er af det Jern, han har brugt. Nu har i et givet Tilfælde Smedemesteren begaaet en Feil ved i Stedet for at veie det Jern, han tog af sin egen Beholdning til et bestemt Arbeide, at anføre det til, hvad han efter sin Erfaring troede, at kunne anslaa det til, og han har uheldigvis haft en Slags Anvisning til at bære sig ad paa denne Maade,